

Şeytan Ve Şiir

– Gokhan Kavcı · 30 Mart 2024

Öyle bir haldeyim; resminde olsa,
Yüzüne bakmaya kıyamıyorum!..
" Ömrümün Katili! " isminde olsa,
Seni sevmelere doyamıyorum...

Kalbime süzülen akışlarında,
Bilsen nasıl tat var yakışlarında!..
Tarumar olsam da bakışlarında!,
Çakır, gözlerinden, cayamıyorum...

Bu şiirin bi hikâyesi var!...

Daha doğrusu, bu şiirin sonrasının bi hikâyesi var. Elâzığ'dayım, şark görevimi ifa ediyorum. Başka bir edebiyat sitesinde ilk şiirlerimi yayımlıyorum. Yorum alıyoruz, yorum bırakıyoruz derken, sitede biraz çevre edindik. Yeni yeni şiirleri kaleme aldıkça, eskileri beğenmez oldum ve bayağı bayağı yol katettiğimi düşünmeye başladım. İşte tam bu günlerde, 2011 yılı içerisinde yukarıda sadece iki kıtasını verdiğim şiiri yazdım ve o zamanlar en güzel eserimin bu olduğuna kanaat ettim. Sizler de takdir edersiniz ki, şairin en güzel şiiri, en son yazdığı şiiridir. Öncesinde aldığım olumlu yönde yorumları da üstüne ekleyince, bu şiirle birlikte enaniyetim zirve yaptı ve ben artık kendi kendime " hamdım, piştim, yandım " havalarına

girdim. Allah nur içinde yatırsın, rahmetli Sevinç İNAL bana bir şiirini seslendirmek istiyorum dediği zaman ben bu son yazdığım eseri kendisine göndermiştim. Facebook sayfasında kendi sesinden bu şiiri paylaştığı vakit, hem müellifi, hem de yorumlayanı hakkında çok güzel sözlere muhatap olmuşuk. İşte tam da hikayem bundan sonra başlıyor!!!

Vay bee. Öyle bi şiir yazmışım ki, kalkmış Sevinç İNAL okumuş, kendi facebook sayfasında yayınlamış, yorumlar şelale olmuş. Bende artık olmuşum, gururlanmak benim de hakkım!...

Tam bu duyguları yaşadığım günlerin ertesindeyim. Sabah namazından sonra vakit erken diye biraz Kur'an meali okuyayım dedim. Rastgele bir sayfa açtım. Şuara Suresi çıktı. Baktım 227 ayetten müteşekkil, 10 sayfadan ibaret.

Sûre, adını 224. âyette geçen "eş-Şu'arâ" yani şairler kelimesinden alınca ilgimi daha da ziyadeleştirdi. Bi çırpıda okur, sonra yatar, sonra da kalkıp işe giderim diye başladım Türkçesinden mealini okumaya. Tam bu esnada şeytan gelip kulağıma " oğlum yat biraz daha uyu. Sonra işinde serserem serserem dolaşıyorsun " dedi. Hiç dikkate almadım söylediklerini. Çünkü ne zaman hayırlı bir işe niyet etsem, anında dibimde bitiyor, aynı telkinlerle aklımı çelmeye çalışıyordu. Okumaya devam ettim.

Ağırlıklı olarak Allah'ın birliği, peygamberlik, vahiy ve âhiret inancı gibi konuların işlendiği, örnek ve ibret alınması için bazı peygamberlerin kıssaları ve tebliğlerinden kesitler verildiği ayetleri okudukça şeytanın vesvesesi tazyikli bir şekilde artmaya başladı. Israrla sağımdan, solumdan, önümden ve arkamdan yaklaşıyor, kah yarın devam edersin diyor, kah hep aynı bildiğin şeyler zaten bunlar diyor, kah yorma kendini dinlenmelisin artık diyor, kah uykunu kaçırma, sonra uyuyamıyorsun diye güya beni düşündüğünü ima ediyordu. O böylesine ısrarkâr olunca, bende daha fazla işkilleniyor, arada bir kendisine surede okumamam gereken ne var diye inatla soruyordum. Bir yönüyle de haklıydı hani. Gerçekten de hep aynı bildiğim kıssalar farklı bir pencereden işlenmiş, neredeyse sonuna kadar geldiğim halde dikkatimi celbedecek bir ayetle karşılaşmamıştım. Ta ki gözbebeklerimi büyüten, adrenalinimi yükselten, bende soğuk düş etkisi yaratan son dört ayete gelene kadar. Niyetinin dışında kalsa da, şeytanın da dediği gibi o ayetleri okuyunca uykum tamamen kaçtı ve uzun bir süre düzene girmedi. Rutin bir düzen içinde ilerleyen ve bana surenin bitmesi gerekiyor izlenimi veren " Şüphesiz O, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir " şeklinde yazılı 220. ayetinden hemen sonra dibimden bir türlü ayrılmayan şeytana atıfta bulunan 221. ayeti okumaya başladım.

" Şeytanların kime ineceğini size haber vereyim mi?" diyordu. Sure, düz bir yoldan, keskin bir virajla, başka bir yola sapıyormuşum gibi geldi bana.

O anda şeytanın ısrarla bu sureyi benim niye okumamam gerektiği ile ilgili bütün şüphelerimin ardındaki sis perdesi aniden dağılmaya başladı.

222. Onlar, her günahkâr yalancıya inerler.

223. Bunlar da şeytanlara kulak verirler. Onların çoğu ise yalancıdır.

224. Şairlere ise haddi aşan azgınlar uyarlar.

İşte tam bu noktada gözbebeklerimin büyüdüğünü, maskesi düşen şeytanın asıl niyetinin ne olduğunu

anımsıyorum. Benim şiire tövbe edeceğimden korkuyordu.

225,226. Görmez misin ki onlar, her vadide şaşkın şaşkın dolaşırlar ve yapmadıkları şeyleri söylerler. (Âyette, hiciv şiirleri yazarak Kur'an'ı ve İslâm'ı karalamaya çalışan müşrik şairler, bir sonraki âyette ise onların bu saldırılarına yine şiir yoluyla cevap veren müslüman şairler kastedilmektedir.)

227. Ancak iman edip salih amel işleyen, Allah'ı çok anan ve haksızlığa uğratıldıktan sonra öçlerini alanlar başka. Zulmedenler hangi akıbete uğrayacaklarını göreceklerdir.

Hiçbir şey sebepsiz değildi. Muhakkak, şeytandan bahsettikten sonra şairlere geçiş yapan Kur'an bana bir uyarısı, bir ikazıydı bu. Ayet gayet açık bir şekilde " her vadide şaşkın şaşkın dolaşan ve yapmadıkları şeyleri söyleyen " beni tarif ediyordu. Şiir yazmak için harcadığım emeği, vaktimi, yordüğüm kafamı düşündüğüm zaman, evet, ruhunu şeytana kaptıran kişi ben olmalıydım. Kelimelerin kafamın içinde arı kovanı gibi dolaştığını hesap edersem beni Allah'ın zikrinden uzaklaştıran, şeytanın oyuncağı haline sokan şiirden başkası değildi. Şaşkın şaşkın vadilerde gezdiren, güya beni bir Leyla için çöllere düşüren, gözyaşımın sel olduğu acıları anlatan, içinde bulunduğum dünyadan uzaklaştırıp, başka başka alemlere götüren şiirden başkası değildi. Şeytan, şairlerden çekiniyordu. Zira şairlerin yürekleri yufkaydı, merhametliydi, adildi, asildi. Bu haliyle kendilerini Allah'a teslim etmeleri, şeytanın kendi kimyasına aykırıydı. Şeytanın, şeytanlaşmış insanlarla işi yoktu. Onun amacı samimi olan yürekli insanlara tesir etmektir. Şairler, şeytanın bir numaralı hedef kitleliydi. Bazen ilk kelimeleri, bazen ilk kıtaları kulaklara fısıldayan şeytan, şiiri tamamlayana kadar sancısıyla kıvranan şairleri uzaktan izlerken kimbilir nasıl da keyif alıyordu. Zira insanı Allah'tan uzaklaştıran her eylemde şeytanın parmağı vardı ve şeytan, Allah'ı zikretmeye müsait şairlere nüfus etme yollarını çok iyi biliyordu. Okuduğum bu ayetlerden sonra uzunca bir süre şiir yazmadım. Ancak şeytan beni hiç rahat bırakmadı bu süre zarfında. Öylesine güzel ayaklar, öylesine müthiş kelimeler, kıtalar fısıldadı ki kulağıma, duysanız şaşardınız. En nihayetinde zaferiyle neticelenen mücadeleyi o kazandı ve ben Şuara Süresinin temel konusunu da kapsayan kıssalardaki tarih sürecinde insan karakterinin değişmediği, bu sebeple insanda gerçeği inkâr etme eğiliminin her dönemde görülebildiği, insanoğlunun zenginlik, iktidar, nüfuz ve şöhrete düşkün olduğu,, kitlesel kültür ve ideolojilere körü körüne bağlı kaldığı gerçeğini bizzat müşahede ettim. Konuyu uzattığımın farkındayım amma; bu hikayenin anlatımına sebep olan asıl hikayeden de kısaca söz edeyim müsaadenizle.

Dün sitemiz şairlerinden çok kıymet verdiğim ve şiirlerini büyük bir heyecan ile takip ettiğim değerli Hoca m Canan SERGÜL'ün paylaştığı son eserinin son bölümünde:

Şair olamaz içinde boşluklarla sevişmeyen
Aklı olan şair olabilir mi
Hem şair dediğiniz nedir ki
Deli bir uçurumdan düşmüş meczup derbeder
Karıştırmayın söz yazarlarıyla
Onlar tutunanlardır

Kim vazgeçtiyse kendinden işte ona 'şair' denir..

diyordu müthiş mısralarında. Daha önceki paylaşımlarının birinde kendisine şiir yazmaktan nefret ettiğimi, fırsat bulursam bir gün sebebini anlatacağımı söylemişim. Dün bu şiirini okuyunca aklıma Elazığ da yaşadığım olay geldi.

Şimdi bu düşüncelerim birilerine dokunabilir. Kimseyi hedef tahtasına koymuyor, kimseyi töhmet altında bırakmıyor, kimseyi yargılamıyorum. Ancak kendi adıma şunu söyleyebilir ki, ne vakit Allah a yaklaşılmaya kalksam, şeytan hep kulağıma şiir fısıldadı. Şeytan ve şiir. Bence birbirine uzak kavramlar değil. Saygılarımla. Sağlıcakla kalınız, vesselam...

..... 30.03.2024